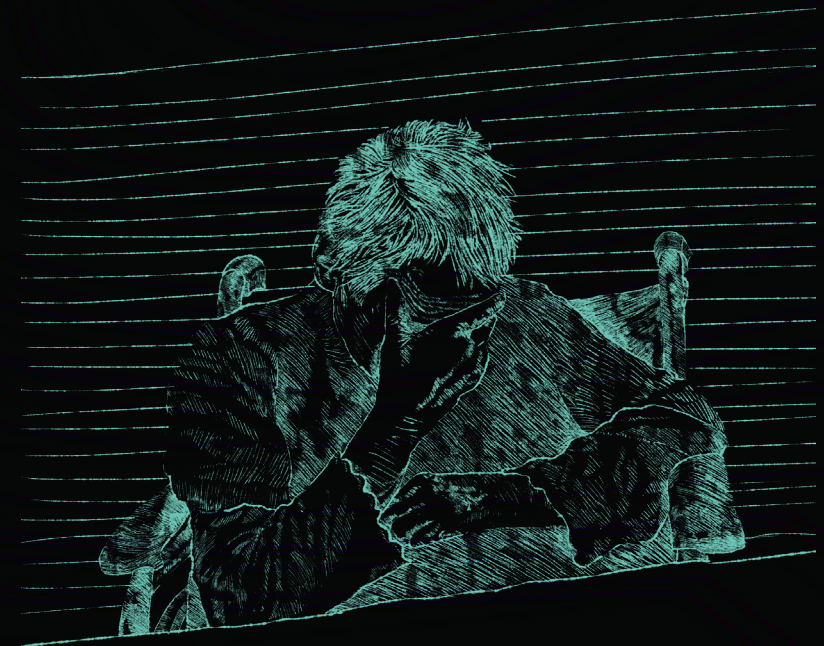
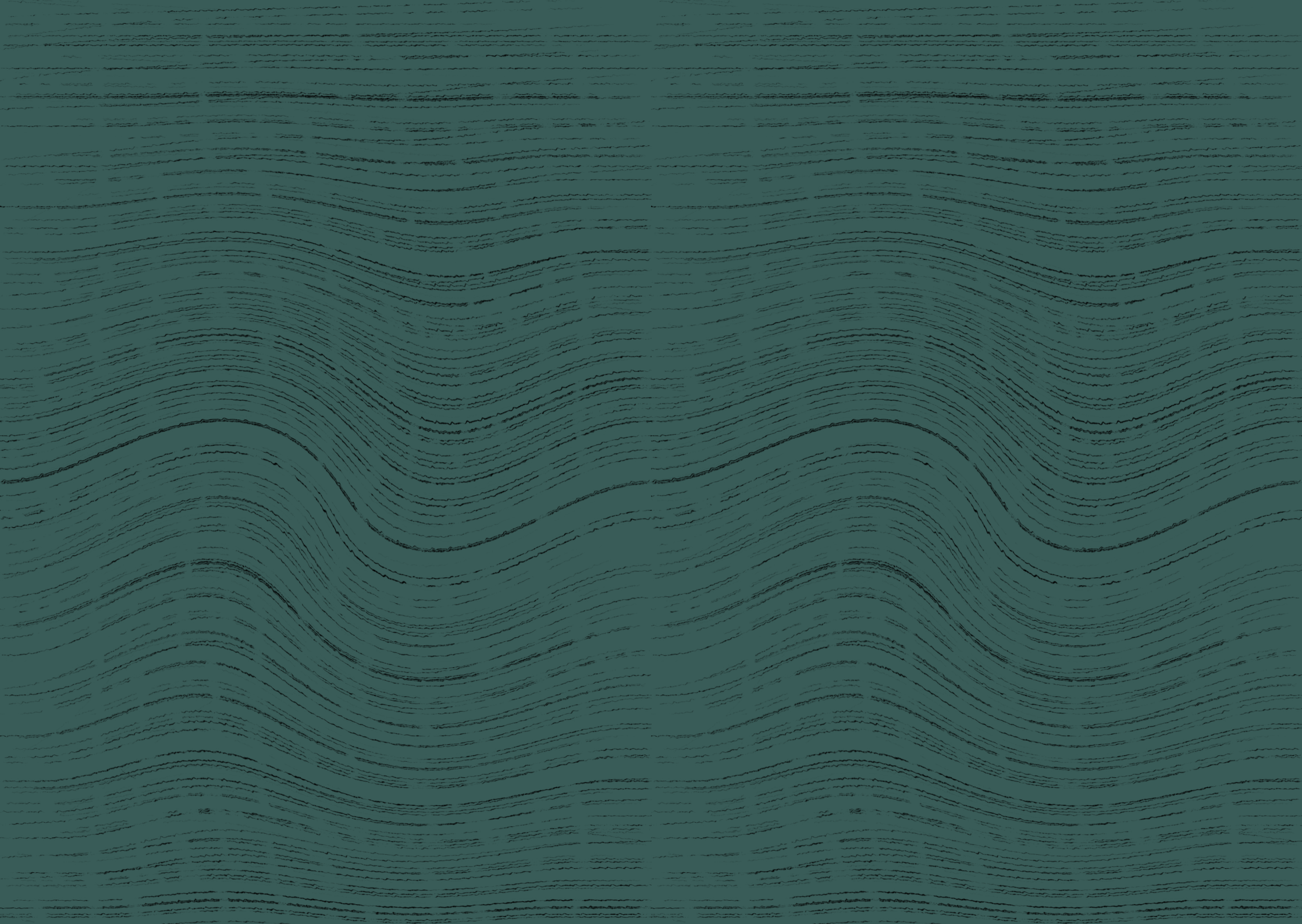


Γιώργος Κοκκίνης

# ΟΠΤΙΚΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Μηχανικές καθλώσεις, εκμηδένιση του λόγου, διαβίου διαμονή εντός άσυλου, κοινωνικός στιγματισμός και εξευτελισμός, υποτίμηση της αξίας της ζωής. Όλα αυτά είναι συχνά φαινόμενα με τα οποία βρίσκονται αντιμέτωποι ψυχικοί πάσχοντες. Ο συνηθέστερος και βολικότερος τρόπος για να μην ακούσεις ένα «ψυχασθενή» είναι να χαρακτηρίσεις τον λόγο του ως «ακατανόητο».





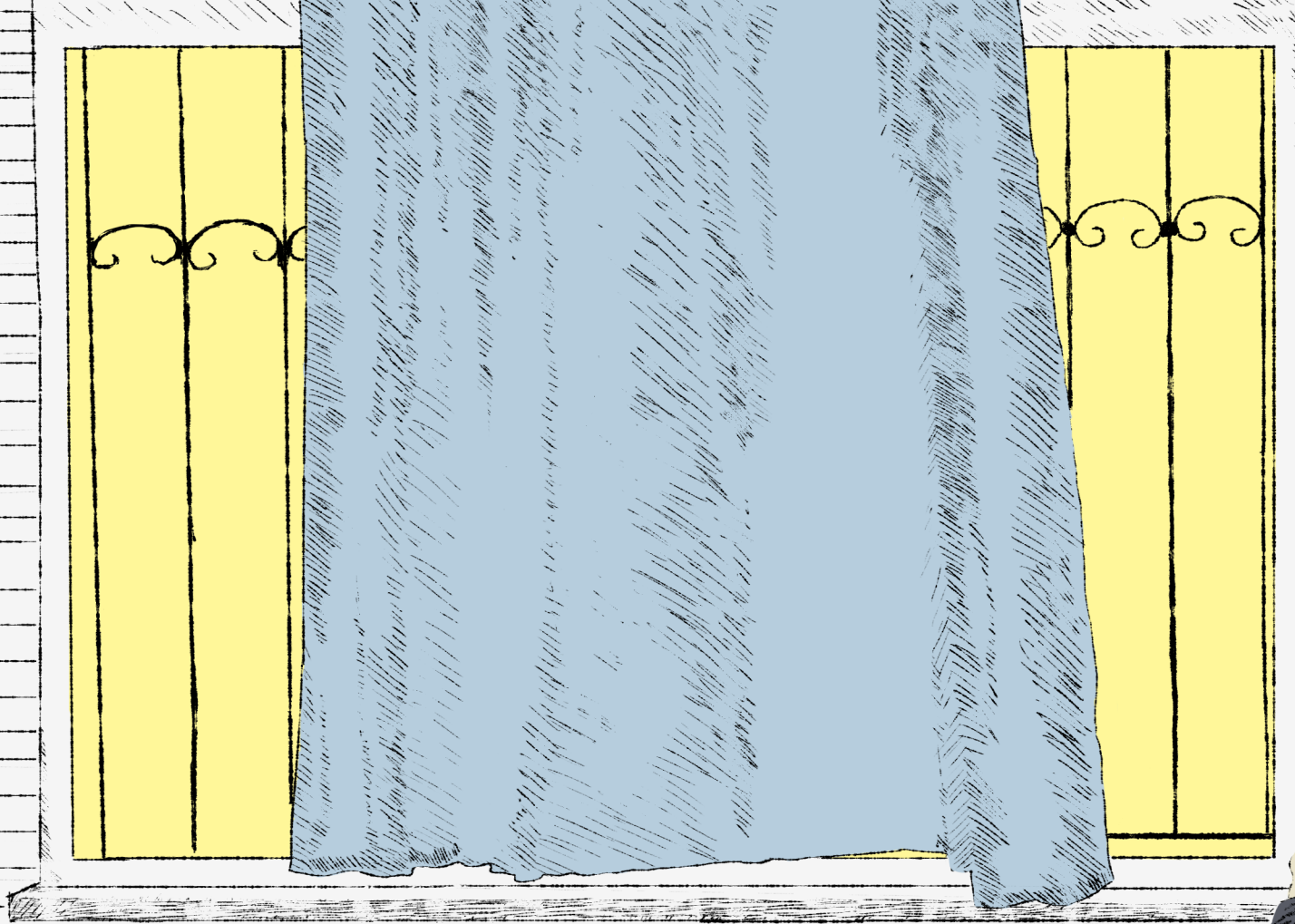
Το φανζίν αυτό  
αποτελεί  
έργο πτυχιακής  
για το τμήμα  
Γραφιστικής και  
Οπτικής Επικοινωνίας  
του Πανεπιστημίου  
Δυτικής Αττικής.

Επιβλέπουσα  
καθηγήτρια:  
Βάντα Χαλυβοπούλου.

Copyright © Γιώργος  
Κοκκίνης, 2021

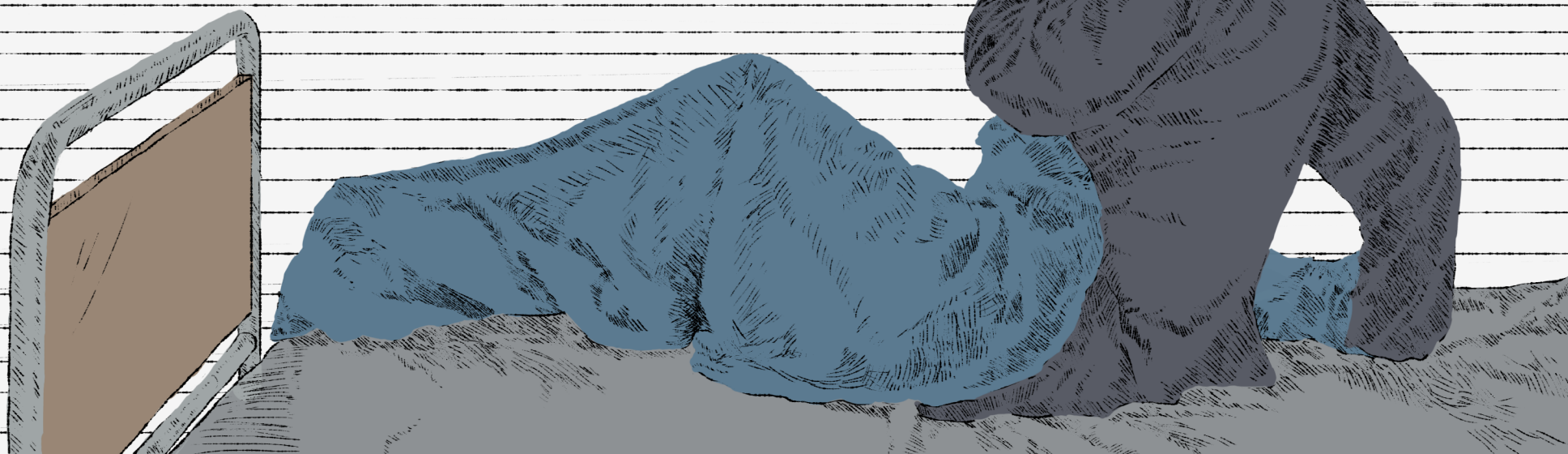






«Είναι μεγάλο πρόβλημα ο χρόνος όταν μπεις στην ψύχωση. Κατ'αρχήν, έστω και λίγο είχε κάποιο προγραμματισμό η ζωή μου πριν τρελαθώ... Μετά την ψύχωση, ειδικά μετά το θάνατο του πατέρα μου, ο χρόνος μου έγινε απεριόριστος, δηλαδή με πιέζει. Είναι όπως λέμε ο Κρόνος που τρώει τα παιδιά του... Πιέζομαι, δηλαδή ο χρόνος με πιέζει. Εδώ μέσα κυλάνε οι ώρες και δεν ξέρω... όταν κοιμάμαι είμαι καλά, όταν ξυπνάω δεν μπορώ να προγραμματίσω... δεν είμαι σαν εσένα που έχεις κάποια υποχρέωση, κάτι να δημιουργήσεις... εδώ μέσα είμαστε... Τα λιοντάρια στα κλουβιά προγραμματίζουν το χρόνο τους; Έτσι δεν είναι; Κάπως έτσι είναι. Εξάλλου μην ξεχνάς ότι τον χρόνο δεν τον όρισε κανείς».

*(Γιώργος Κοκκινίδης, Ο άνθρωπος που ενόχλησε το σύμπαν)*

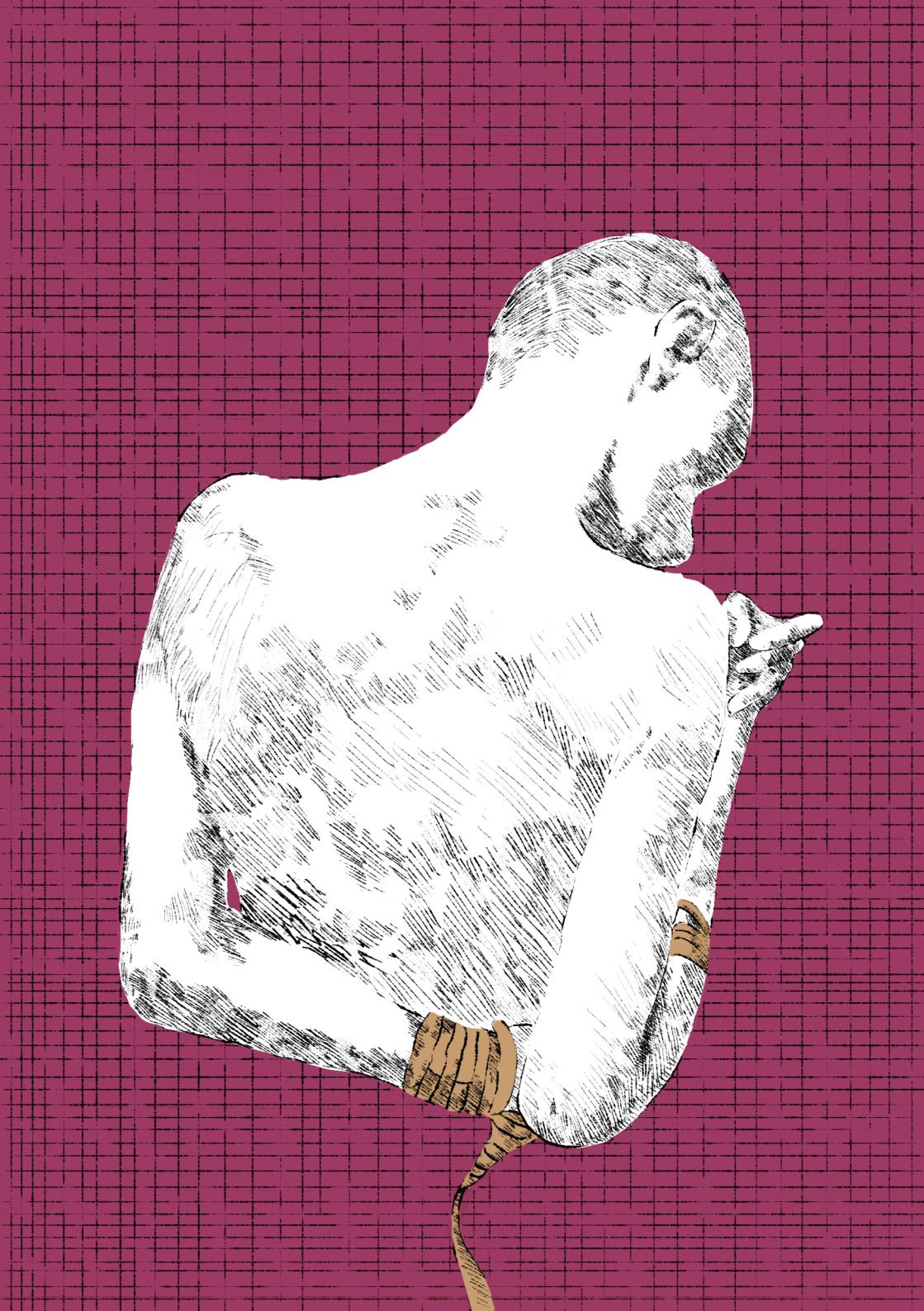




«Η "αρρώστια" αυτή ερρύη τα φαύλα βιωματικά όμως είναι πραγματική. Καθιστά το υποκείμενο κοινωνικά ανενεργό μειώνοντας δραματικά την αυτενέργεια και το οριοθετεί έξω από το πολιτικό πράττειν. Στα βαθιά δηλαδή νερά της απόγνωσης, της εξαθλίωσης των διαψεύσεων της μη κανονικότητας και των άδικων ενοχών.»

(Δημήτρης Παπασταμάτης,  
Η κατάθλιψη μου: μια σύγχρονη Άρπυια)

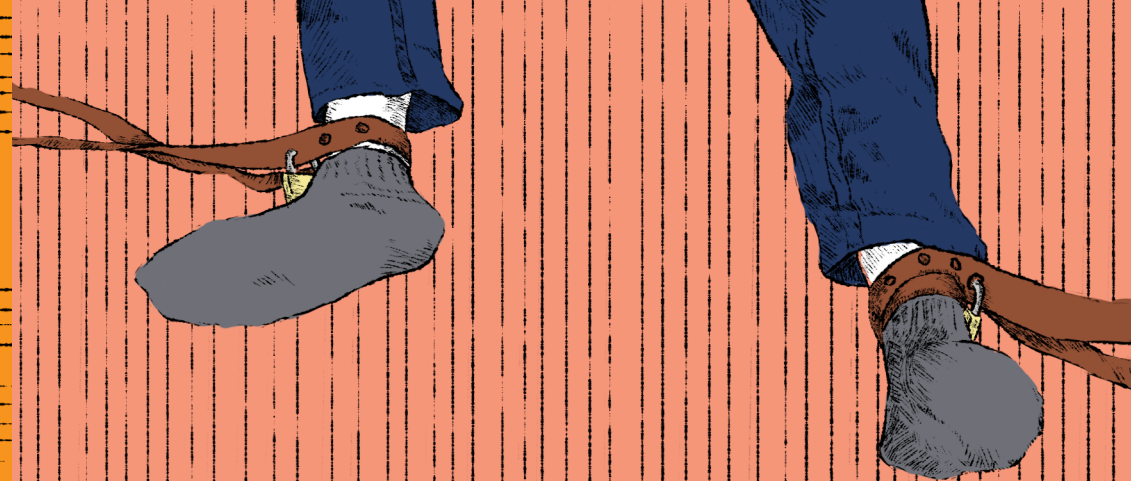






«Η αντίρρηση μου με τους ψυχιάτρους είναι ότι θέλουν να είμαι ίδιος με τους άλλους ανθρώπους. Αφού δεν είμαι...»

(Αλέξης Ακριθάκης, Ο λόγος των "τρελών", Βίντεο, 2016)

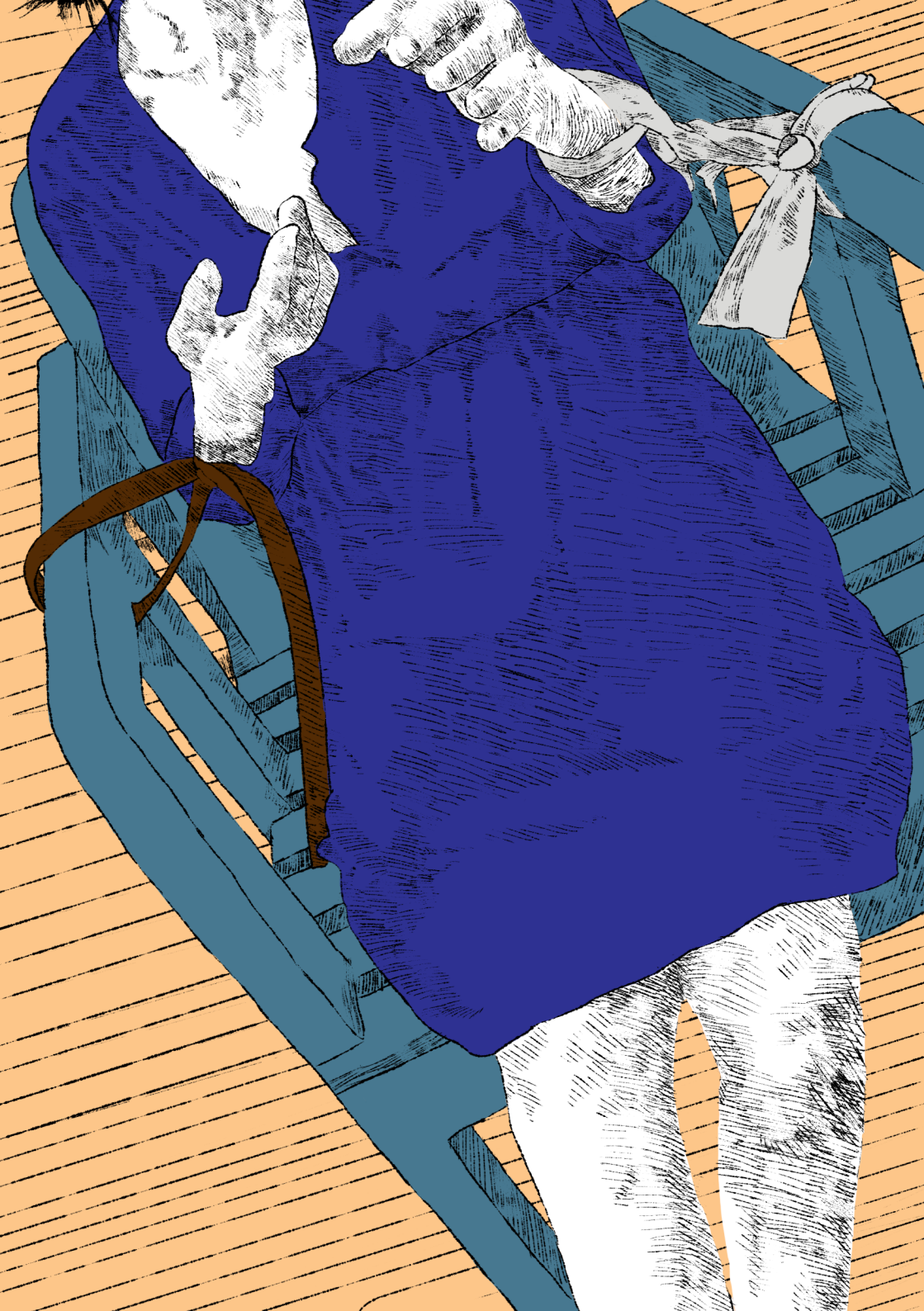


«20 χρόνια τώρα έχω χάσει τον εαυτό μου.  
Ποιος είμαι; Δεν θυμάμαι.  
Τι με δένει έτσι με αλυσίδες, με λουκέτα, με χειροπέδες.  
Μου έχουνε δεμένη την ψυχή μου».

(Ο άνθρωπος που ενόχλησε το σύμπαν, Βίντεο, 2000)









«Φτωχοί δεν είναι  
μονάχα στερημένοι βασικών αγαθών  
κι αφημένοι στην τύχη, δίχως δύναμη και δίχως θέληση.  
Είναι σημαδεμένοι απ' τη σφραγίδα μιας αγωνίας δίχως όνομα  
γυμνωμένοι απ' όλα, ακόμη κι απ' το νόημα της φτώχειας τους.  
Η σκόνη των πόλεων σηκώνεται ν' αμαυρίσει τα πρόσωπά τους  
κι όλος ο βόρβορος κολλάει πάνω τους.  
Θα ξωκείλουν μια μέρα ακυβέρνητοι σαν ξεβρασμένα ναυάγια•  
προκαλούν το φόβο σαν τους πανουκλιασμένους  
μα αν ο κόσμος αισθανόταν το βάρος της οδύνης  
θα είχε σαν τους φτωχούς ροδοστέφανο στο μέτωπο.  
Γιατί οι φτωχοί έχουν την αγνότητα της πέτρας  
και την αθωότητα του νιογέννητου τυφλού ζώου•  
και μέσα στην πλέρια από σένα απλότητά τους  
δεν ζητούν παρά να μείνουν φτωχοί όπως κι είναι στ' αλήθεια...  
Γιατί η φτώχεια είναι σαν μεγάλο φως στο βάθος της καρδιάς..  
Εσύ είσαι ο φτωχός, ο γυμνωμένος απ' όλα,  
είσαι η πέτρα που κυλά δίχως αναπαμό,  
είσαι ο απεχθής λεπρός που όλοι αποστρέφονται  
και που πλανιέται ολόγυρα απ' τις πόλεις με τα κουδούνια του.  
Μήτε καν σαν τον άνεμο δεν έχεις χώρο  
κι η ομορφιά σου με κόπο κρύβει τη γύμνια σου  
κι ακόμη και το ρούχο που τ'ορφανό βάζει τις καθημερινές  
είναι λαμπρότερο, γιατί τουλάχιστον του ανήκει...»

*(Rilke Rainer-Maria, Το βιβλίο της φτώχειας και του θανάτου)*

«Όστε, λοιπόν, οι άνθρωποι έρχονται εδώ για να ζήσουν,  
εγώ θα έλεγα πως έρχονται για να πεθάνουν.»  
(Rilke Rainer-Maria, οι σημειώσεις του Μάλτε Λάουριντς Μπρίγκε)







«Και φυσικά θεωρείται δεδομένο, ότι αν κάποιος χαρακτηριστεί ψυχασθενής, είναι και θα είναι υποχείριο εφ' όρου ζωής. Κατώτερος από τους κατώτερους. Όσο για την κοινωνική του επανένταξη, που τόσο χρήμα έχει ξοδευτεί για αυτήν, έχει αποτύχει παταγωδώς. Κανένας ψυχασθενής δεν έχει ξεφύγει από το γκέτο. Εκτός αν έχει χρήματα. Οπότε απλώς δραπετεύει από εκεί. Σας διαβεβαιώνω, ότι η ζωή ενός χαρακτηρισμένου ψυχικά ασθενή είναι τόσο χαμηλά στη κλίμακα αξιολόγησης, που ακόμα και να θελήσει να τον σκοτώσει κάποιος είναι απείρως πιο εύκολο να γλιτώσει τις νομικές συνέπειες της πράξης του, από το αν είχε κάνει το ίδιο σε ένα μη χαρακτηρισμένο ψυχασθενή πολίτη.»

(Γιώργος Γιαννουλόπουλος, Δικαιώματα και "δικαιώματα")



«Είναι προφανές λοιπόν, ότι αν χαρακτηριστείς ψυχ. πάσχων ό χαρακτηρισμός είναι διά βίου, χωρίς να μπορείς ν' αρνηθείς αυτό το χαρακτηρισμό. Και μάλιστα , αν τον αρνηθείς , όχι μόνο ισχύει , αλλά φορτώνεσαι και με μία επιπλέον ψυχ. πάθηση πού λέγεται άρνηση αποδοχής τής κατάστασης σου, ή κάτι πού έχει το ίδιο νόημα.»

(Γιώργος Γιαννουλόπουλος, Δικαιώματα και "δικαιώματα")

«Το άτομο με ψυχιατρική εμπειρία δεν φαίνεται. Δεν ακούγεται πουθενά. Υπάρχει, αλλά προς έξω δεν έχει υπόσταση, κρύβεται. Εμφανώς είναι «ανύπαρκτος». Ένας «απόβλητος», ένας «παρίας», μέσα σε μια κοινωνία που χαίρει άκρας υγείας. Η κοινωνία κάνει λόγο για αυτόν, μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσει αυτήν την καθώς πρέπει «υγεία» της, μέσα από την ακύρωση ή την εξόντωση του. Πόσο υποκριτικό δεν νομίζετε;»

(Ιωάννης Καρτεράκης, Ο Λόγος των αποκλεισμένων)



«Εδώ μεσα σε αυτό το μέρος είναι η ανυπαρξία, δεν υπάρχει χρόνος και χώρος, είναι αδιάφορα όλα, το μόνο που υπάρχει είναι ένα τσιγάρο που καίει και ένας καφές. Το πιο εύκολο πράγμα εκεί έξω είναι και το πιο δύσκολο πράγμα εδώ μέσα.»

*(Γιώργος Κοκκινίδης, Ο άνθρωπος που ενόχλησε το σύμπαν)*



